

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 241/25
8.5.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Јасминке Бакић, председника већа, Виолете Јоксимовић и Маје Цветић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Соња Миленковић, адвокат из Београда, Гандијева 70/15, против туженог Предузећа “Slavijasoop” д.о.о., са седиштем на адреси Нови Сад, Ласла Гала 23, кога заступа Милан Пољачки, адвокат из Новог Сада, Железничка 36 и умешача на страни туженог ББ из ..., ради накнаде штете, одлучујући о жалбама тужиоца и туженог изјављеним против пресуде Трећег основног суда у Београду П1 294/20 од 10.6.2024. године, у седници већа одржаној 8. маја 2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе тужиоца и туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Трећег основног суда у Београду П1 294/20 од 10.06.2024. године, у делу става првог изреке којим је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде штете исплати износ од 150.000,00 динара, на име претрпљених физичких болова, и износ од 150.000,00 динара, на име претрпљеног страха, све са законском затезном каматом почев од дана пресуђења 10.6.2024. године, до исплате, и у ставу другом и трећем изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Трећег основног суда у Београду П1 294/20 од 10.6.2024. године, у преосталом делу става првог изреке тако што се **ОДБИЈА** као неоснован тужбени захтев тужиоца АА којим је обавезан тужени Предузеће “Slavijasoop” д.о.о. Нови Сад, да тужиоцу, на име накнаде штете због повреде части и угледа исплати износ од 100.000,00 динара, са законском затезном каматом на овај износ почев од дана пресуђења 10.6.2024. године, до коначне исплате.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви туженог и тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 294/20 од 10.06.2024. године, ставом првим изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде штете исплати укупан износ од 400.000,00 динара са законском затезном каматом на овај износ почев од дана пресуђења 10.06.2024. године, до исплате и то на име претрпљених физичких болова износ од 150.000,00 динара, на име претрпљеног страха износ од 150.000,00 динара и на име душевних болова због повреде части и увреде износ од 100.000,00 динара. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца за исплату накнаде штете на име претрпљених физичких болова за износ од још 200.000,00 динара, на име претрпљеног страха за износ од још 70.000,00 динара, и на име душевних болова због повреде части и угледа за износ од још 100.000,00 динара, све са законском затезном каматом од дана пресуђења 10.6.2024. године, до исплате. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 526.700,00 динара, са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до исплате, док је преко досуђеног износа одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка.

Против наведене пресуде, жалбу су благовремено изјавили тужилац и тужени, побијајући је, и то тужилац у ставу другом и трећем изреке, а тужени, како произлази из навода и предлога жалбе, у ставу првом и трећем изреке, из свих законом предвиђених разлога, са предлогом у жалбама.

Тужилац је поднео одговор на жалбу туженог.

Испитујући правилност првостепене пресуде, у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 став 3 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр. 72/11...55/14) Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба тужиоца неоснована, док је жалба туженог делимично основана.

У поступку доношења ожалбене пресуде, у потврђујућем делу, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити се жалбама указује на друге битне повреде одредаба парничног поступка које би могле бити од утицаја на правилност и законитост ожалбене пресуде у том делу.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, тужилац је био у радном односу код туженог и рад обављао на радном месту возача и према опису посла посла требало је да припреми робу коју ће да вози као и да лепи декларације на роби када нема шта да вози, и када није возио робу, тужилац је седео у магацину и тада му је шеф био ББ, шеф магацина. Тужилац је дана 7.10.2004. године, у јутарњим часовима, у радно време, у магацину где је обављао рад, претрпео повреду на раду када га је ББ повукао за јакну и бацио на палету због одбијања тужиоца да изврши радни задатак који му је рекао да уради као и због одбијања да напусти магацин. Том приликом тужилац је пао на леђа и повредио кичму. Тужилац је ситне грађе и у време описаног догађаја имао је 65 килограма. Задобио је лаку телесну повреду “Contusio

reg.Sbiracolumalis” изазвану замхнутим тупим предметом и падом и ударом на чврсту подлогу. Овом догађају се присуствовали други запослени, око десет њих, због чега се тужилац осећао јадно и бедно и било му је непријатно због присуства других лица. Изведеним доказом вештачењем од стране судских вештака медицинске струке, утврђено је да је тужилац трпео физичке болове јаког интензитета укупно један дан, болове средњег интензитета око три дана и болове слабог интензитета до краја непрекидног лечења око десет дана. Приликом повређивања тужилац је претрпео примарни страх јаког интензитета који је трајао један – два минута, секундарни страх јаког интензитета који је трајао десет часова, потом секундарни страх средњег интензитета пет дана, те страх слабог интензитета петнаест дана. ББ је због описаног догађаја решењем судије за прекршаје од 28.11.2005. године, оглашен одговорним за прекршај и кажњен новчаном казном. Тужиоцу је по основу колективног осигурања исплаћен износ од 12.500,00 динара по обрачуну Делта осигурања од 28.2.2005. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, применом одредбе члана 96 Закона о раду, и члана 154 став 1 Закона о облигационим односима, првостепени суд је оценио да је тужилац претрпео штету у просторијама послодавца, у радно време, обављајући послове свог радног места, када га је његов шеф повукао за јакну и бацио на палету, због одбијања тужиоца да изврши радни задатак који му је рекао да уради као и захтева да напусти просторију, из чега произлази да се тужилац повредио на свом радном месту приликом обављања послова из описа свог радног места, да је повреду задобио од свог непосредног руководиоца у вези са обављањем посла а не због личне нетрпељивости и личног сукоба. Повреда коју је тужилац задобио у описаном догађају и штета коју је тужилац претрпео су у узрочно последичној вези са радом и процесом рада, те је тужени одговоран за организацију посла, и крив за штету коју је тужилац претрпео. Тужени послодавац је као организатор процеса рада био дужан да тужиоцу омогући безбедне услове рада. Из овакве обавезе послодавца као организатора процеса рада произлази његова обавеза да запосленом онемогући обављање рада на начин којим узгожава своју безбедност. Због наведеног, тужени је, као организатор процеса рада што подразумева и организовање односа и сарадње међу запосленима, одговоран за штету коју је тужилац претрпео и дужан је да му ту штету накнади у смислу одредбе члана 154, 158 и 200 Закона о облигационим односима.

Према закључку првостепеног суда, тужени се не може ослободити одговорности за насталу штету јер се тужилац повредио на свом радном месту у радно време приликом обављања редовних послова а ударац и повреду коју је задобио од свог непосредног руководиоца се односила на процес и организацију рада односно на пословну активност туженог послодавца. Имајући у виду утврђено чињенично стање, првостепени суд је оценио да у конкретном случају у смислу одредбе члана 192 и у вези члана 205 Закона о облигационим односима, нема доприноса тужиоца настанку штетног догађаја с обзиром да тужилац у датој ситуацији није започео сукоб са шефом нити се увредљиво понашао, или на било који други начин провоцирао шефа ББ, с обзиром да тужилац није отпочео свађу ни сукоб са истим, нити је спорном догађају претходило увредљиво обраћање тужиоца шефу, већ је, супротно томе, био физички нападнут од њега уз дрско обраћање и давање наређења због чега у радњама тужиоца нема доприноса штети.

Доносећи ожалбену пресуду у потврђујућем делу става првог изреке,

првостепени суд је на правилно утврђено чињенично стање, правилно применио материјално право и за своју одлуку дао довољне и јасне разлоге, које у битном прихвата и овај суд.

Наиме, правилно је првостепени суд утврдио да не постоји основ за искључење одговорности туженог у конкретном случају као и да не постоји допринос тужиоца настанку повреде, те је тужени обавезан као послодавац да тужиоцу као запосленом накнади нематеријалну штету насталу повређивањем на раду у условима обављања редовних активности применом одредбе члана 164 Закона о раду.

Одредбом члана 200 став 1 Закона о облигационим односима прописано је да ће за претрпљене физичке болове, за претрпљене душевне болове због умањења животне активности, наружености, повреде угледа, части, слободе или права личности, смрти блиског лица, страх, су, ако нађе да околности случаја а нарочито јачина болова и страха и њихово трајање то оправдава, досудити правичну новчану накнаду независно од накнаде материјалне штете као и у њеном одсуству, док је ставом 2 истог члана прописано да ће приликом одлучивања о захтеву за накнаду нематеријалне штете као и о висини њене накнаде суд водити рачуна о значају повређеног добра и циљу коме служи та накнада али и о томе да се њоме не погодује тежњама које нису спојиве са њеном природом и друштвеном сврхом.

Циљ накнаде нематеријалне штете је пружање одређеног задовољства оштећеном лицу због између осталог претрпљених физичких болова и претрпљеног страха, да би се код оштећеног успоставила нарушена психичка равнотежа.

Накнада нематеријалне штете за претрпљене физичке болове се може досудити уколико дужина трајања болова и њихов интензитет оправдавају досуђивање накнаде по том основу, а ова накнада се може досудити ако су ти болови били јаког интензитета без обзира на трајање или средњег интензитета и дужег трајања. Правична новчана накнада за страх се може досудити ако је страх био интензиван и дужег трајања.

Имајући у виду наведено, као и чињеницу да је тужилац услед повређивања на раду трпео душевне и физичке болове јаког интензитета као и страх јаког интензитета, по оцени овог суда, супротно жалбеним наводима туженог, тужиоцу припада право на правичну новчану накнаду нематеријалне штете, с обзиром да интензитет и дужина трајања доживљеног страха и претрпљених физичких болова оправдавају њихово досуђење.

С обзиром на акцесорни карактер захтева за исплату припадајуће камате, ожалбена пресуда је потврђена и у овом делу.

Жалбеним наводима туженог не доводи се у сумњу правилност утврђеног чињеничног стања, а наводи жалбе којима се указује да тужени није одговоран, и да разлози настанка штетног догађаја објективно нису на страни туженог, оцењени су као неосновани, с обзиром да је ту околност првостепени суд правилно оценио у току поступка, као и жалбени наводи тужиоца који се односе на висину досуђених износа по основу претрпљених физичких болова и претрпљеног страха, имајући у виду да је првостепени суд правилно одмерио висину накнаде нематеријалне штете сходно

одредби члана 200 Закона о облигационим односима, због чега је првостепена пресуда потврђена у делу става првог изреке који се односи на претрпљене физичке болове и претрпљени страх, као и у ставу другом изреке.

Одлучујући о преосталом делу става првог изреке ожалбене пресуде који се односи на захтев тужиоца за накнаду штете по основу душевних болова због повреде части и увреде, првостепени суд погрешно је применио материјалано право, због чега је ожалбена пресуда у том делу преиначена.

Част представља субјективну категорију и представља осећај вредности и уважености односно мишљење које је појединац имао о самом себи, док је углед објективна категорија која се односи на мишљење и став који околина има о нечијој личности.

У конкретном случају није утврђено да су критичном приликом упућене конкретне увредљиве речи, од стране ББ тужиоцу, а само присуство других лица приликом штетног догађаја није основ за накнаду овог вида штете у смислу одредбе члана 200 Закона о облигационим односима, због чега је овај суд оценивши да су у том делу основани наводи жалбе туженог, првостепену пресуду преиначио и тужбени захтев тужиоца у том делу одбио као неоснован.

Жалбе туженог и тужиоца не садрже наводе који доводе у сумњу чињенично стање утврђено у првостепеном поступку, нити истичу околности које указује на битне повреде одредаба парничног поступка, те се неосновано жалбама, ожалбена пресуда побија из ових укидних разлога.

У поступку жалбене контроле, овај суд је приметио да је у уводу ожалбене пресуде, првостепени суд, услед очигледне омашке погрешно означио седиште туженог али је оценио да то не представља недостатак због којих се пресуда не може испитати, већ пропуст који првостепени суд може исправити у свако доба у смислу члана 362 Закона о парничном поступку.

Такође, потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу трећем изреке ожалбене пресуде, јер је донета на основу правилне примене материјалног права којом су тужиоцу досуђени трошкови који су били потребни ради вођења парнице.

Како тужилац није успео у поступку по жалби, а тужени успео у сразмерно незнатном делу по жалби,¹ због ког нису настали посебни трошкови, то је и захтев истих за накнаду трошкова поступка по жалби одбијен.

Како трошкови састава одговора на жалбу које је тужилац имао, не представљају потребне трошкове ради вођења парнице у смислу члана 154 став 1 Закона о парничном поступку, то је захтев тужиоца за накнаду ових трошкова одбијен као неоснован.

На основу изложеног, применом одредбе члана 390, 394 став 1 тачка 4 и 165 став 1 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр. 72/11...55/14),

одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
Јасминка Бакић,с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић